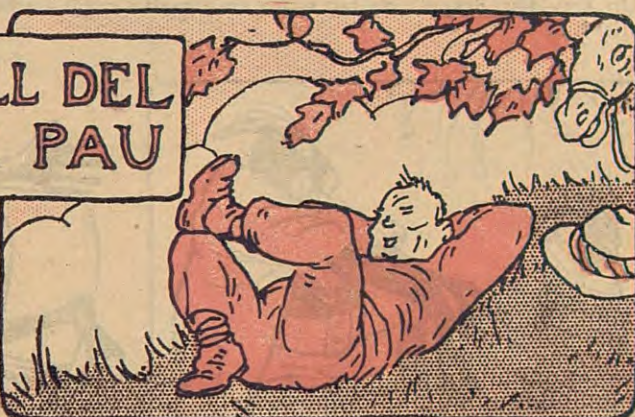

VIROLET

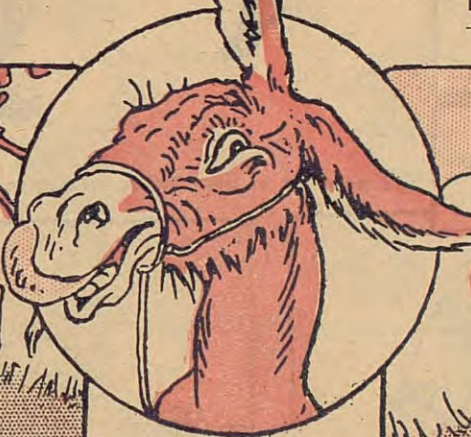
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL CAPELL DEL SENYOR PAU

Don Pau, que està d'estiuig, surt amb el burro a passeig.

Prò baixa per reposà...
—Ai, quina fresca que fal

Es el capell del senyò per l'ase una temptació.

Llepant-se el morro, el pollí diu:—Noi, quin menjar més fil

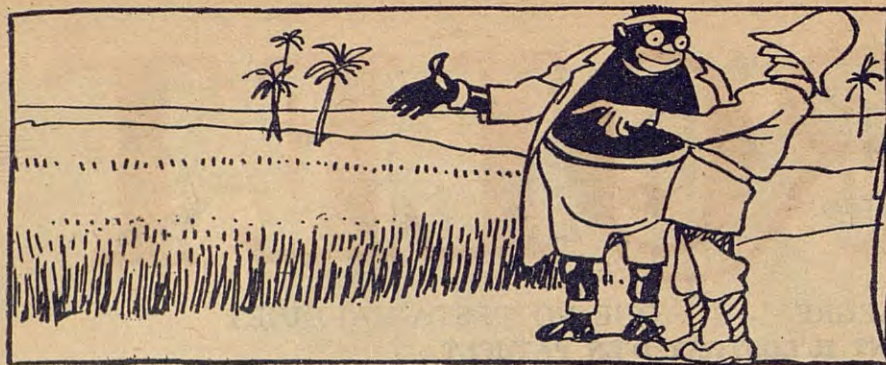
Ja don Pau se'n vol anar i s'atipa de buscar.

Per fi, cansat i avorrit, tornar-se'n ha decidit...

...i a l'arribar al poblet diu:—He perdut el barret.

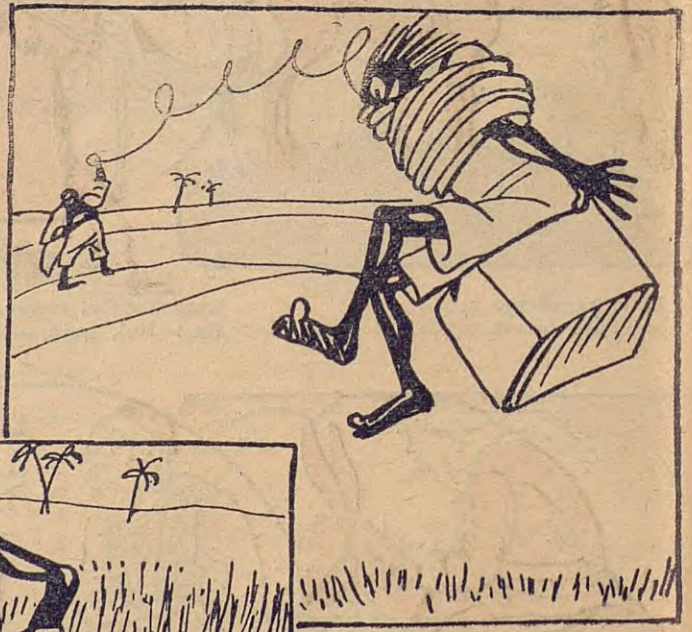
Prò el seu mosso cuita a di: —Miri-se'l, senyò, al té aquíl

—Veu: aquesta és la sala d'espera d'un servidor de vostè, el dentista més afanat, mal m'està el dir-ho, de tota la localitat.
 Un servidor, després de fer seure amb molta cura i amb suma gracilitat al client...

...poso tot el meu esforç en extreure delicadament el caixal malalt.

Ço que aconseguixo mercès al meu potent braç que em permet fer giravoltar...

...lleugerament al client fins a lograr l'extracció desitjada...

...anant a passar la víctima a la «sala» de referència, on reposa un xic, tot satisfet i curat.

ELS TRES PELS D'OR DEL DIABLE

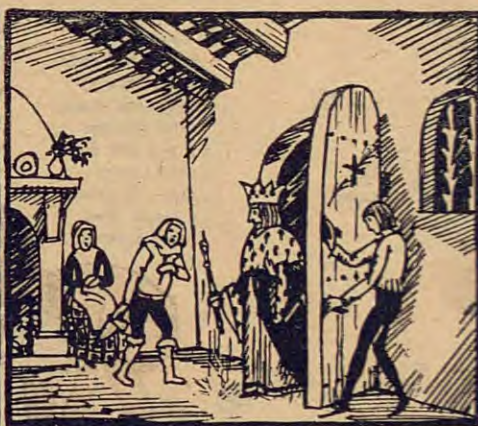

Una gent camperola van tenir un fill que va nèixer de peu dret; ço que fou causa de bons averanys, car van assegurar que, als catorze anys, es casaria amb la filla del Rei.

Aquest, que tenia molt mal cor, se n'assabentà i anà a veure els pares del nadó.
—Doneu-me el vostre fill; jo el cuidaré—digué.

Al començament, el matrimoni s'hi negava, però a la fi hi accedí, car marit i muller estaven convençuts que podia això ésser el primer pas per a la realització de l'agradable pronòstic.

El Rei s'endugué el noi, el ficà dins d'un baguet i el llençà al riu. El bagul no s'enfonsà pas; anà a parar a l'esclusa d'un molí d'on el tragué un mosso esperant trobar-hi un tresor. Més si per a ell no ho fou ço que a dintre hi havia, els ho semblà de veritat als bons moliners, els quals el recolliren i el tractaren molt bé... I així passaren més de 13 anys.

Sorprés el Rei per una tempestat, entrà un dia al molí i al dir-li en la forma que el noi fou trobat, el reconegué. Aleshores, va demanar si el minyó li faria el favor de dur una carta urgent a la Reina, a ço que l'interessat convingué molt amablement. El Rei deia en la carta a la seva muller que fes matar al jovenet i l'enterrés tot seguit, per tal que en arribar ell al palau ja no se'n parlés. El noi es posà en camí, però arribant la nit es perdé en el bosc, on es creia tenir de romandre fins jorn naixent. Més, per fi, va veure un llumet i cap allí es dirigí. La llum sortia d'una caseta petita, d'aspecte llòbreg. Entrà i trobà una velleta que li preguntà què volia.

—Vinc del molí—respongué en—i porto una carta per a la Reina. M'he perdut i voldria acolliment per aquesta nit.
—Ai, dissortat!—exclamà la dona.—Això és una cova de lladres que si et veuen et mataran.
—Oh!—féu el noi amb tota tranquil·litat.—No tinc pas cap mena de por, jo.

I s'ajegué i quedà adormit com un soc.

A poc, entraren els lladres i s'enteraren de ço que la carta deia. I restaren tots estranyats de l'ordre del Rei.

(Continuarà)

DE MALA MENA

per JOAQUIM RUYRA

Aquell follet
de la muntanya,
que els masovers
atracallava
corrent de nits
per la teulada

o gambejant
de quadra en quadra,
desfermant bous
i munyint vaques
i fent dringar
llurs esquellades;

aquell follet
astut i plaga,
que escorré els punts
feia a les avies,
quan els m'ljons
apedaçaven,
i als vells, al bo
de les bacaines,

orella endins
els enfonsava
pessigollers
brinets de palla;
aquell follet
emboticaire,
que el pastador
trapassejava,
semblant pel pa
lavors estranyes,
que al cap del jorn

florida trauen;
aquell follet
tan tarambana,

bellugadis
i sorollaire,
fent capgirells,
a la porxada,
s'és esguerrat
de braç i cama
i d'un nusset
de l'espina.

Quan torna en si
prova d'alçar-se.

Tots sos ossets
cruixen i fallen
i cau plorós
sobre unes garbes.
Un cop refet,
malda que malda,
pot aixecar's
sobre una cama.
I tot cloc-plu
a peu coix marxa
cap al riuet,
cap a la prada
a cercar flors
per cataplasmes.

Mentre les cull,
joíós repara
deu amiguets
entre unes malves.
—Bons companys,
bons camarades,
vinc esguerrat,
volgueu curar-me.

L'herba d'ací
no goreix cames.
Tots coixos som,
bé l'hem provada!...
—Doncs, el remei
on cal cercar-lo?
—Es lluny, és lluny,
per vies aspres
Es dalt de tot
de la muntanya.

El guarda allí
la beffa Fada.
—Jo hi pujaré
de mata en mata,
mig a peu coix
mig rossegant-me.

Pren el camí
sense galbana
muntanya amunt,
ple d'esperança.
Li llisca el peu
a la fullaca.

cau de genolls
trenta vegades.
el gatosam

el fibla i nafra,
dolè i fatic
ses forces llacen,
però ta le
li don constància
i arriba al cim
de la muntanya.
Un cop hi és,
volta i esguarda.
Bocabadat
de sobte es para,
veient volar
ta bella Fada
com papalló
d'ales daurades
sobre un jardí
de lliris de plata.

Què bella que es :
No ment sa lama :
Boireta d'or
és el ropatge
que el cos airós
li abriga i tapa.
Sols els pèuets
despulls mostrava
i el caparró
voltat de flames.

—Fada gentil,
la bella Fada,
vinc esguerrat,
vulgues curar-me.
Dóna'm remei
per braç i cama
també pel nus
de l'espinada.
—Gorir-te el cos
no costa gaire,
més ¡ai! si tens
el mal a l'ànima.
Dolents instints
porten desgràcia.
Jo et goriré,
tornaràs caure,
l'esguerraràs
altra vegada.
—Si em poses bo,

la bella Fada,
mai més faré
farambanades.
—Un cop tan sols
tindreu ma gràcia
tu i tos companys,
els de la prada

Les mans extén,
resa en veu baixa,
«tots són gorits»
diu i s'enlaira.
Al ventijol de sa paraula
resta el follet
sense cap tara.

De tan content
balla i més balla,
picant de mans
i amb riallades.
Arreu, arreu
sos membres palpa :
cap li fa mal,
ni s'encarcara.

—Que és gust restar
sense cap xacra,
després d'haver-n
patides tantes!
Al món no hi ha
cosa més grata
que la salut
de nou cobrada.

O salut, font
de l'alegrança
ja no mai més
vull exposar-te!

Dits aquests mots
ven una casa
entre bells pins

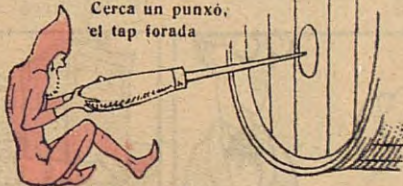
d'ample capçada,
verds parassols,
que l'ombrejaven.
Bon punt la veu
ja se n'hi marxa.
Tot decidit
salta ses tanques

i al fosc celler
cult a amagar-se.
Vol fer-li un son,
la sed l'en guarda,
la sed i els fums
de la garnatxa.
Seguint l'olor

la flor trobava :
un carretell
de fissa panxa.
Cerca un punxó,
el tap forada

i va bebent
el vi, que raja,
ja xerricant,
ja a xarrupades.
Com més en beu
més fi el trobava
Troba'l tan bo
que s'ubriaga.
I, ubriagat,

ix de la casa
i de gairell
i a revolades
baixa alegrot
per la muntanya,
cantant amb veu
desentonada.
De sobte cau

i es romp la cama.
Quan torna en sí
s'escabellava.

—Ai de mi trist!
Oh! Quin malastre!
Els meus companys,
els de la prada,
com es riuran
de ma desgràcia,
gorits, gorits,
sense cap tara,
xaladament
ballant sardanes!

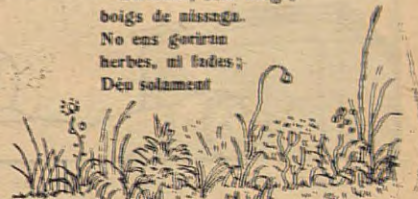
Més, què li cal?
A cama ranca,
tot dolorit
repren la marxa
muntanya avall,
regant-la amb llàgrimes.

Plorant, plorant
entra a la prada.
Troba els amics
sota les malves
tan esguerrats
com va deixar-los.
—No us ha gorit

la bella Fada?
—Sí, però ai!
hem tornat a caure.
—Germands, som boigs,
boigs de missaga.
No ens goriran
herbes, ni fades;
Déu solament

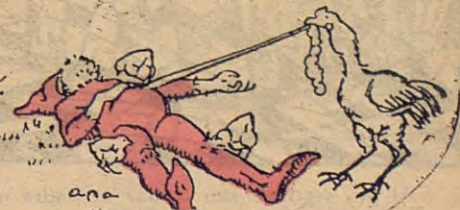
pot gorir ànimes.
Sense son ajut
no hi ha esperança.

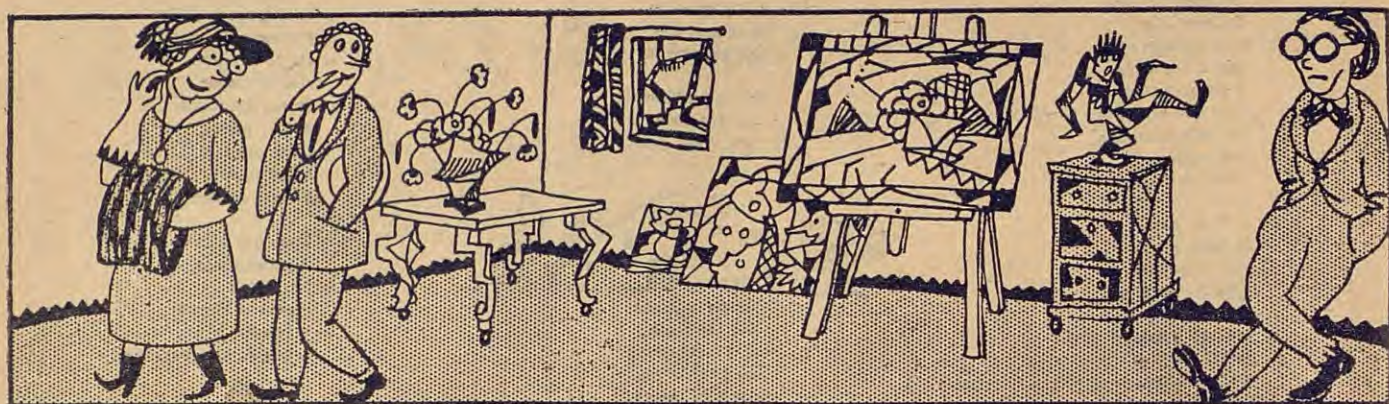
El sol ardent
flames escampa
L'aviram fuig
cap a la prada
i els follets veu
sota les malves.

Lloques i polls
sobre ells es llancen
i els van trinçant
a becarrades.

EN FLAC-ÉS, PINTOR CUBISTA

En Flac-és no trobava la manera de vendre cap quadre. Ell vinga pintar estil cubista i els compradors vinga fugir esverats així que veien la seva col·lecció de teles. Fins ell començava a tornar-se cantallut, car ja gairebé era tot ossos...

Quan un dia, llegint el diari, va veure que s'oferia un valuós premi a qui logrés protegir eficaçment la caixa del banquer Grassó, víctima de variis robos.

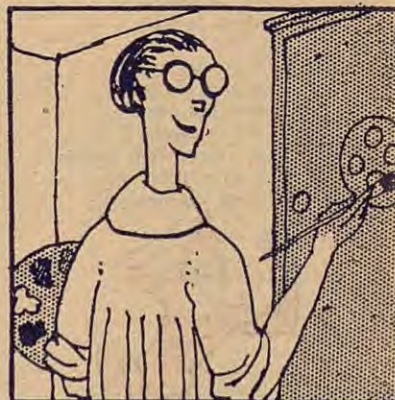
El gran artista va decidir presentar-s'hi. El senyor Grassó hauria volgut saber ço que es proposava fer el nostre heroi, però aquest, amparant-se en el secret professional...

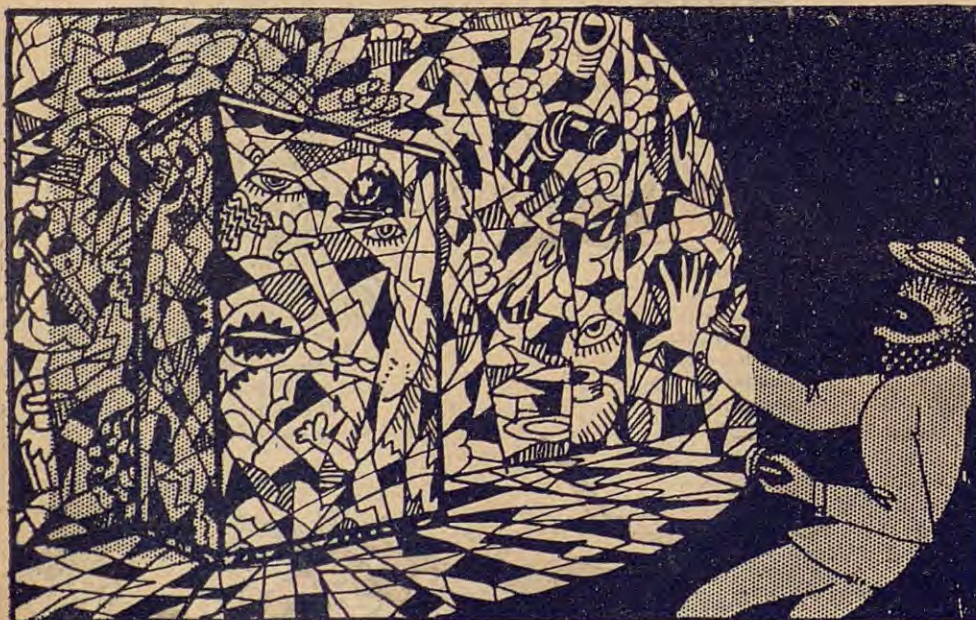
...logrà que el banquer tingués confiança plena en ell. I ja no va ésser qüestió més que d'ensenyar a en Flac-és la caixa de capdals...

...fer un bon proveïment de pintures de tota mena...

...i mans a l'obra! Ell tot sol, va deixar enllestits els treballs.

Al dia següent van trobar el lladre que havia caigut mort de l'ensurt al posar els peus en l'habitació... En Flac-és l'havia decorada tota estil cubista!

Ja ho havia dit ell sempre: —Jo em faré ric pintant!

Per causa de una indisposició soferta pel nostre bon amic i company en Joan Junceda, aquesta setmana no publiquem la secció del VIROLET titulada «ELS VIATGES DE GULLIVER». Molt millorat el nostre bon amic, podem anunciar que en la pròxima setmana reprendrà la seva tasca i continuarem la publicació d'aquestes aventures que tan del agrado han sigut dels nostres benvolguts llegidors.

RODOLINS INCOMPLETS

Neda molt bé la Carlota

Un dia al sé en alta mar

I al sortí, en lloc d'una nena

(Les solucions al número pròxim)

—Socors, que es cala foc!

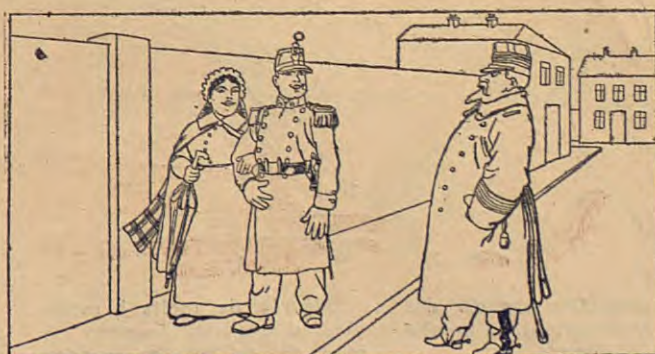
—No t'espantis, bona noia...

...que amb les serps faré l'escala.
Una escala salvadora.

—Jove, quedeu dispensat de saludar-me, ja que no podeu portant un paquet tan gros sota el braç.

—Molt bé! Quan penseu saludar-me, jove?
—Mon coronel, porto un paquet bastant gros sota el braç.

HISTORIA DEL DARRER HABITANT DE LA LLUNA

(Continuació) Vegi's el núm. 9

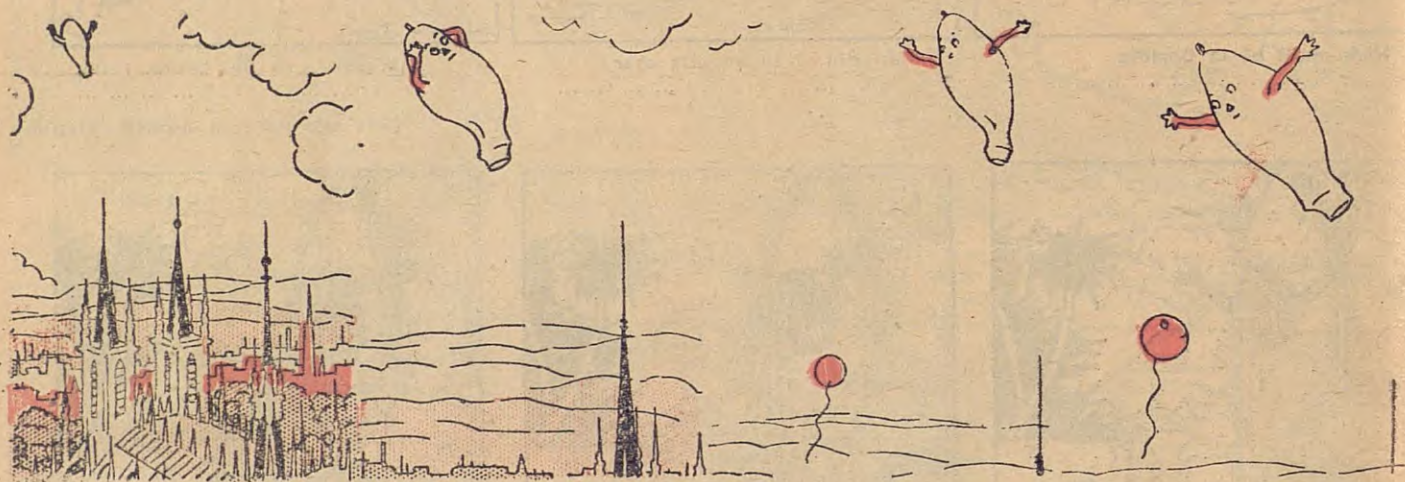

Passà alguns dies convençut que en aquesta desairada posició aniria pansint-se com un raïm i que ja no es cantaria gall ni gallina de la seva còrpora.

Però va venir que s'adonà que la lluna anava engroixint-se i esperant d'aquest fenomen un canvi en la seva sort va posar-se de més bon humor.

I succeí que la lluna cresqué de tal faisó, que perdé els ganxos, fent que el globus es despengés ben suauement i que emprengué el viatge de retorn a la terra.

Més content que un ginjol, travessà grans espais i espesses nuvolades, semblant-li que aniria a caure en aquell mateix terrat d'on marxà amb la panxa plena i calentona.

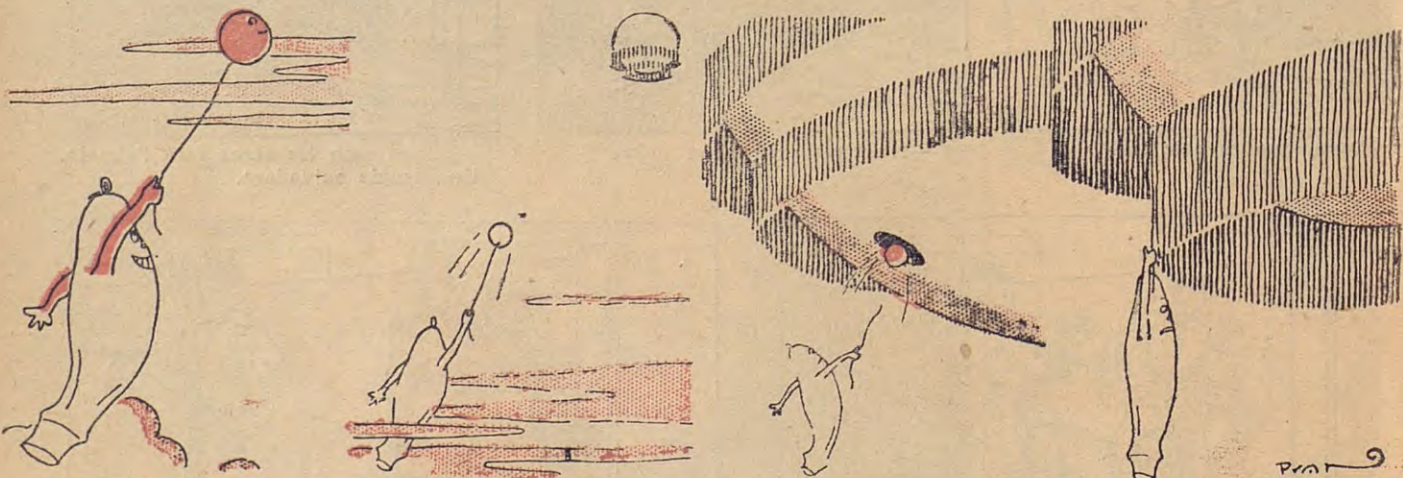

Però quan vegé de nou la terra, es trobà en un lloc completament foraster; sobre una vila al bell mig de la qual s'aixecava una superba catedral gòtica.

L'aire l'empenyia precisament vers l'edifici i ja es veia sense remei burxat i esquarterat per aquell exèrcit paorós d'espingardes de pedra i bronze.

Quan, maleint l'arquitectura gòtica—que ja mai l'havia satisfet prou,—s'abandonava a la seva sort, vegé una bomba que pujava tota lluenta i decidida.

—Oh, afortunat aerostat! —li digué quan el tingué aprop.— Compadeix aquest pobre martre dels aires. —Agafa't al meu fil—oi per resposta.

No s'ho féu pas dir dos cops. Mentrestant, la bomba li anava dient: —Si vols, et portaré fins el nostre paradís; allà on anem totes les que podem escapar de la terra.

Després de molts i molts dies d'ascensió, vegeren el món de les bombes, que és un planeta que no ha descobert encara ningú. L'aerostat, en veure'l, prenia dalit.

En esser-hi arran, amb una sotragada es despreguà del seu cordill, entrant-hi seguidament per un forat. El globus sentí encara com li deia:

—El fil ens uneix amb tot ço terrenal i al cel devem entrar-hi en estat de puresa... L'apèndix anà a enganxar-se a aquells serrells, i el nostre globus quedà en més mala situació que mai.

(Continuarà)